

Les eleccions a Espanya del 28 d'abril del 2019 – un dia fatal per la llibertat, la democràcia, l'estat de dret i la Unió Europea

written by Axel Schönberger | 6 de maig de 2019

A les eleccions al Parlament espanyol del 28 d'abril del 2019, després dels resultats provisionals, els quatre partits d'abast estatal que donen suport explícit a les vulneracions dels drets humans i que consideren legal el cop d'estat institucional del 27 d'octubre del 2017, han aconseguit en total 270 dels 350 escons (77,1%). Amb una participació del 75,8%, han aconseguit junts el 61,3% dels vots emesos.

Fins avui **Espanya segueix sense completar el pas de les estructures de l'estat franquista a un estat de dret democràtic**, i que l'anomenada «transició» en realitat no va ser sinó una continuació de les anteriors estructures de poder amb una altra façana a través de la fundació d'una monarquia que ha conservat els valors centrals del franquisme i que té cura que tant els alts tribunals espanyols, que no tenen res d'independents, com la policia i els militars treballin per la conservació dels continguts essencials del franquisme.

La informació de la premsa estrangera segueix ignorant que «l'aplicació» de l'article 155 de la Constitució espanyola a partir del 27 d'octubre del 2017 ni tenia fonament ni estava previst en aquesta forma pel dret espanyol, sinó que es va tractar d'una apel·lació a aquest article fent-ne un abús per justificar un cop d'estat institucional. Ni hi havia prou motius per «activar» aquest article –el Govern català no estava en condicions de negar pagaments deguts a Madrid de tal

manera que hagués calgut una «coerció estatal», ja que Catalunya estava ja abans sota administració imposada de Madrid, que controlava cada euro d'ingressos i despeses i havia complert totes les demandes de Madrid— ni la manera d'aplicar-lo estava previst per la Constitució o per l'ordenament jurídic espanyols. Com és sabut, la proclamació de la independència de Catalunya es va fer després de la decisió de posar Catalunya, aplicant l'article 155, sota una administració imposada i dictatorial. En aquest context cal remarcar que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, com a llei orgànica de l'Estat espanyol, té una funció ampliatòria de la Constitució, i va ser infringit i violat per representants dels tres grans partits espanyols: Partit Popular, PSOE i Ciutadans, com si fossin senyors de les vides i hisendes. Només ja les vulneracions de drets humans que van tenir lloc des del 2017 al 2019 són legió i segurament són les més greus que s'han fet en estats de la Unió Europea des de fa dècades. Els recursos corresponents s'han presentat a les Nacions Unides.

Els tres partits espanyols que van acordar i imposar l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola, i com a conseqüència l'establiment d'una dictadura il·legal a Catalunya, estan encara orgullosos d'haver-ho fet. Són el Partit Popular, Ciutadans i els mal anomenats «socialistes» del PSOE, els quals, com és sabut, en un país corrupte en alt grau, s'han repartit les sinecures (càrrecs retribuïts que no ocasionen gaire o cap treball) amb els polítics del PP. S'hi ha afegit ara el partit Vox, que va fins i tot més enllà (des d'un punt de vista alemany) de les posicions d'extrema dreta dels partits PP i Ciutadans. Aquests quatre partits es pronuncien obertament per una continuació de les greus vulneracions dels drets humans del poble català i de molts catalans, entre ells els presos polítics catalans que de manera extremadament il·legal són mantinguts des de fa un any i mig en «presó preventiva» (que, en realitat, és un confinament per motius polítics) i que segurament seran

condemnat per la injustícia espanyola a llargues penes de presó, encara que en el codi penal espanyol no hi hagi cap fonament per fer-ho. També vulnerant el dret internacional vinculat –Espanya es va sotmetre sense reserves als dos grans Pactes de Drets Humans de les Nacions Unides, i els va incloure com a dret vinculat i prioritari per damunt de l'espanyol, en la seva constitució– volen privar els catalans del dret d'autodeterminació i de democràcia, de l'ús de la pròpia llengua materna, de la llibertat d'expressió sense traves i de reunió pacífica, del foment de la seva cultura i d'usar (o fer-ho només de manera restringida) la llengua pròpia. A més, mantenir polítics elegits a la presó, de manera arbitrària i durant molt de temps, menystenir la presumpció d'innocència, negar als acusats l'ús franc de traductors davant del tribunal, condemnar polítics per actes o omissions que en el moment de fer-se no eren punibles ni pel dret espanyol ni pel dret internacional, i negar a polítics el dret electoral passiu. Encara que en tot hi ha diferències graduals, ja que els socialistes espanyols es pronuncien obertament a favor de grans vulneracions dels Drets Humans però amb limitacions mínimes, i el partit Vox, proper al franquisme que vol prescindir de qualsevol limitació, mentre que el Partit Popular i Ciutadans se situen entre aquestes dues posicions. Remarquem que el partit Ciutadans que, fins fa pocs anys, es manifestava obertament antieuropeu, té ben poc de liberal, i qualificar-lo així equival a insultar l'FDP alemany.

L'article 9§1 de la Constitució espanyola diu de manera irrefutable: «Els ciutadans i els poders públics resten subjectes a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic.»

Així els poders judicial, executiu i legislatiu espanyols també estan subjectes a les normes canviades del dret internacional, que a través dels articles 10 (2) i 96 (1) de la Constitució espanyola són part integrant de l'ordenament

jurídic espanyol i ni els tribunals ni els governs espanyols poden interpretar-los unilateralment com els hi sembli o agradi, ja que per a Espanya també és vigent la Convenció de Viena sobre el dret dels tractats internacionals. Amb això, l'Estat espanyol i els seus òrgans estan fins i tot obligats a garantir als catalans i al poble català aquests drets humans. Però, com se sap, la realitat és completament l'inrevés.

Més de 75% dels escons al Parlament espanyol elegit novament pertanyen, doncs, a partits que no volen cap solució política del conflicte entre Espanya i Catalunya, sinó que volen fer ús d'opressió, mesures coercitives, violacions del dret i persecució política i jurídica de persones incòmodes; a partits que no tenen cap escrúpol a dissoldre sense manies un parlament elegit correctament i democràticament, de privar als seus parlamentaris de la immunitat, i en estreta connivència amb la fiscalia i amb determinats jutges, fer-los perseguir judicialment, fins i tot empresonant una presidenta del Parlament per haver complert degudament els deures del seu càrrec i amenaçant-la amb una pena de presó que, de fet, equival a cadena perpètua. Què se li ha perdut a Europa en un país així?

Un estat de dret, com hauria de ser segons l'estàndard europeu, no existeix ara a Espanya. La persecució política dels que pensen altrament, l'opressió de la llibertat d'opinió, la criminalització d'honorables polítics per motius purament polítics, la transgressió del propi ordenament jurídic i la massiva vulneració de drets humans converteixen Espanya en un estat post-democràtic, sense una separació suficient de poders i sense un estat de dret que funcioni, que a llarg termini no pot ni se li ha de permetre seguir pertanyent a la Unió Europea, si les circumstàncies no canvien a fons i s'adapten als estàndards dels països civilitzats.

Sols el fet que al clar guanyador de les eleccions al Parlament català, del 21 de desembre del 2018, Carles Puigdemont, de part espanyola se li negui poder ser elegit

novament com a president de Catalunya –que donada la il·legalitat de la seva destitució, en sentit legal hauria de seguir-ho sent– i que també altres polítics, en contra de tota presumpció d'innocència, se'ls retiri de fet el dret electoral passiu, no s'hauria de poder produir en un estat que pertany a la Unió Europea. Però també les eleccions al proper Parlament europeu aquest maig del 2019 són afectades de manera greu pel comportament il·legal d'Espanya. El procediment actual d'Espanya contra polítics catalans podria porta a la nul·litat de les eleccions europees (com a mínim) a Espanya i per tant a la seva repetició.

Per raó de la seva condició incontestable de ciutadans de la Unió Europea i de la validesa dels Pactes sobre Drets Civils i Polítics (ICCPR), els polítics catalans Carles Puigdemont, Clara Ponsatí i Toni Comín tenen el dret de residir en qualsevol moment en altres països de la Unió Europea. Es tracta ja d'un dret humà (article 12 del ICCPR). Si hi ha periodistes, per exemple a la República Federal Alemanya, que repeteixen la nècia xerrameca de polítics dretans espanyols, que aquests polítics catalans han fugit per evitar la seva persecució judicial, deixen de banda tant el dret europeu com els drets humans. Aquests polítics no han fugit en cap moment de l'acció de la justícia. Com a acusats per la justícia espanyola han fet ús del seu dret com a ciutadans europeus i dels seus drets humans, i estan en disposició de la justícia dels països on ara resideixen sense reserva de cap mena en cas d'una petició espanyola d'extradició. Que segons les sentències emeses fins ara pels tribunals de diversos estats de la Unió Europea evidentment no hi ha cap fonament jurídic sostenible per una persecució judicial i, per tant, per una extradició, és una bufetada per a la justícia espanyola. Qui, a Alemanya, parla de «fugida» o de «covardia» dels polítics catalans que actualment viuen en altres països europeus, com a periodista ha investigat tan matusserament que hauria de rebre la corresponent repremsió del Consell Alemany de Premsa, per infracció greu del codi de premsa alemany. És ben a l'inrevés:

Espanya abusa del seu sistema legal per perseguir polítics íntegres, en una mesura que normalment hauria de comportar la suspensió temporal dels drets d'Espanya com a membre de la Unió Europea si fes servir els mateixos criteris que per Polònia.

La Professora Clara Ponsatí, Toni Comin i Carles Puigdemont van ser nomenats reglamentàriament com a candidats per les eleccions al Parlament europeu del maig del 2019. La Junta Electoral espanyola (JEC) ha comunicat a aquests tres candidats en una decisió datada el 28 d'abril del 2019 –la sessió corresponent sembla, però, que no va tenir lloc fins al 29 d'abril de 2019– que no són elegibles en les eleccions al Parlament europeu perquè han de tenir un domicili permanent a Espanya (cosa que tenen tots tres candidats sense cap mena de dubte) i perquè «la seva situació jurídica» –la presumpció d'innocència sembla doncs que no és vàlida per als acusats per la justícia espanyola– porta al fet que no siguin elegibles perquè hi ha contra ells una ordre de detenció que els impossibilita d'exercir càrrecs públics. Es tracta en el cas de les tres candidatures d'un «engany als electors», i estan en contradicció amb l'ordenament jurídic espanyol, perquè tots tres estan acusats de «rebel·lió». Els tres polítics tampoc poden exercir cap dret electoral actiu. És un acudit dolent, ja que els tres polítics viuen exiliats i, malgrat això, presenten candidatura a un càrrec polític. Aquesta comunicació, d'una miserable qualitat jurídica, gairebé impossible de superar i que a Europa és un escàndol jurídic gegantí, es va fer a les 18.42 hores, i el seu partit només podia canviar les candidatures fins a les 20 hores.

Quatre membres de la Junta Electoral espanyola, entre ells el seu president i el seu vicepresident, van oposar-s'hi amb un vot particular en el qual s'afirma que en opinió seva és improcedent denegar-los als tres polítics catalans el dret electoral passiu per les properes eleccions europees i que la Junta Electoral no hauria ni tan sols d'haver acceptat a

tràmit les sol·licituds del Partit Popular i de Ciutadans.

Es tracta d'un cas molt greu no sols per Espanya, sinó per a tota Europa, que possiblement pot portar a la nul·litat de les eleccions al parlament Europeu i a la seva repetició. Aquesta greu violació dels drets humans i de l'ordenament jurídic espanyol, produïda per aquesta decisió de la JEC, és un cas pel Tribunal Suprem europeu de drets humans i per les Nacions Unides. Sense prou fonament legal, es proclama la impossibilitat d'elegir polítics amb altes probabilitats de ser elegits, però que són indesitjats per l'Estat espanyol que així destorba i influeix el resultat de les eleccions. Una Espanya tan post-democràtica no podrà ser per gaire temps membre de la Unió Europea, si segueix vulnerant de manera tan greu els drets humans i el seu propi dret!

A la vista d'aquesta situació, els catalans no tindran altre remei que, en la mesura de les possibilitats que tenen dins de l'encara existent estat espanyol, perjudicar tant com puguin el prestigi internacional espanyol, l'economia i la política espanyoles, en una mesura que sobrepassi de molt els beneficis que des de fa molt de temps Espanya treu de l'espoli de Catalunya. Al mateix temps, com més siguin conegudes internacionalment les grans violacions dels drets humans que Espanya ha comès i segueix cometent vindrà, a llarg termini, un isolament internacional de l'Estat espanyol, com va sofrir la República Sud-africana en els temps de la segregació racial. Entre les mesures de la comunitat internacional, hi ha d'haver mesures de boicot de tota mena, incloses d'usuaris privats i de turistes. Seria de desitjar la constitució d'un tribunal internacional que un dia jutgi les greus vulneracions dels drets humans dels polítics, fiscals i juristes espanyols. Els danys econòmics i polítics per Espanya han de ser tan grans que, a la fi, reconegui el seu error, respecti d'una vegada per sempre els drets humans que garanteix inequívocament l'ordenament jurídic espanyol i no segueixi ignorant-los, atés que, segons la seva pròpia Constitució,

l'Estat espanyol n'ha de ser el garant. Igualment la suspensió dels drets de membre d'Espanya a la Unió Europea, d'acord amb els tractats europeus, no podrà evitar-se si Espanya segueix obrant com fins ara.

El 28 d'abril del 2019 va ser un dia negre pels drets humans i per la Unió Europea. Ja veurem si també obre el camí a l'anul·lació de les properes eleccions al Parlament europeu.

Publicació original en alemany:
<https://www.change.org/p/sergio-mattarella-presidente-della-repubblica-italiana-presidente-della-repubblica-italiana-solidarit%C3%A4t-mit-katalonien-f%C3%BCr-das-recht-auf-friedliche-selbstbestimmung/u/24497309>

Traducció de l'alemany per Pere Grau i Rovira (Hamburg)